

Joan Garriga canta entre el dol i l'esperança

El vallesà actuarà a la plaça Major de Vic durant el Mercat de Música Viva 2019

Joan Garriga, cantant, acordionista i compositor | Juan Miguel Morales

Joan Garriga i El Mariatxi Galàctic és la nova formació del músic vallesà exlíder de **Dusminguet i La Troba Kung-Fú**. El primer resultat sonor és una petita joia amb quatre cançons de dol i d'esperança, titulada *Nocturns de vetlla i revetlla* (Fina Estampa, 2019).

Com vas trobar aquests nocturns del nou EP?

Els vaig ajuntar per influència dels *Nocturns* de **Chopin** (riu), perquè és un nom que sempre m'ha agradat. Ara fa poc he fet una versió amb en **Carles Belda** que ens ha encomanat l'Àlex Carmona, de "Nocturn per acordió" de Joan Salvat-Papasseit. Diversos vincles feien que el nom de *Nocturns* anés quedant. També per la cançó "Nocturn" del llibre-disc i obra de teatre *Bodas de sangre. Apunts i cançons de Joan Garriga sobre textos de Federico García Lorca* (Godall, 2018). Hi ha el punt de nocturnitat de quan no pots dormir; jo, en aquests moments, em poso a escriure. Quan estàs molt cansat, molt enamorat, molt acalorat o molt neguitós i no pots dormir, són moments en què se'ns trenca la rutina i els he anat posant allà. I són de revetlla perquè tenen a veure amb l'alegria també. Per mi hi ha aquest contrapunt entre el dol i l'esperança.

A més de nocturns, què més trobem al treball?

Del nou disc hi ha una havanera (?Nocturn?) que en origen volia ser una cançó napolitana i ha acabat així, perquè era el vestit que millor li anava. També hi ha un valset ràpid (?Ballem!?) que

tocava amb l'actual bateria, Francisco Batista 'Rambo', i que l'ha tirat cap a unes buleries estranyes que hi casen perfectament. Al final, el que cal és que t'acompanyin bé les cançons, els posis un vestit que s'hi adigui i que es facin entenedores per al públic.

"Ai on va l'a..." i "Nocturn" són dues cançons que tornes a gravar després de fer el llibre-disc *Bodas de sangre*. Per què?

Les dues són cançons que vaig fer abans de l'obra de teatre i que l'Oriol Broggi, en sentir-les, va voler incorporar a l'obra, però les vam incloure de manera bastant diferent a l'original: sota la seva direcció.

"Ballem" també la tenies feta d'abans?

"Ballem" és una cançó que també tenia feta des de fa un parell d'anys i ara surt a l'obra *La bona persona de Sezuán*. També l'hem inclosa a l'EP, surt de la idea com m'imaginava un vals de final de festa. Té el punt de la revetlla: sempre m'ha agradat la revetlla, quan es fa de dia i s'aixeca el sol i la revetlla s'ha acabat, però no s'ha acabat. Hi ha com la deixalla de la revetlla, les garlandes i les bombetes estan mig enceses o trencades... i per terra es pot veure el pòsit del que ha estat. I és molt bonic perquè és el que queda. Mai no me n'aniria a dormir en aquests moments, allà sí que aguantaria...

Joan Garriga Foto: Juan Miguel Morales

A "Ballem!", aquesta cançó de fi de festa o de festa que s'està acabant, quan cantes 'fa mandra la mentida... és el temps de ballar' fas un deix d'Albert Pla d'"*El lado más bestia de la vida*" a *No solo de rumba vive el hombre*. N'ets seguidor?

Pot ser, no ho faig mai, però m'agrada molt l'Albert Pla quan interpreta les cançons i no té necessitat de fer grans artificis ni grans acrobàcies de potència amb la veu per expressar moltíssim i, en canvi, és una expressivitat absoluta, i m'al·lucina. I bé, en aquell moment, em va semblar adequat. Me l'escolto de fa molts anys i no m'havia sortit mai. Tothom m'ho diu i és veritat que hi

vaig pensar en el moment de cantar-ho.

La cançó de "La rumba" diu 'Qui té mon cor, qui juga al foc, qui mai tindrè: la rumba'. Què t'ha donat tocar tants i tants anys l'acordió diatònic?

M'agraden molt els acordions diatònics de tot el món i hi ha una cosa una mica complicada que és que a cada país es toca a la seva manera i crea un llenguatge particular. Per això a mi m'agrada molt, perquè no hi ha un llenguatge universal de diatònic i això dona una riquesa... Te'n vas a escoltar els acordions de Santo Domingo o del Quebec i no té res a veure la manera de tocar, mentre que gairebé són el mateix acordió. Si fins i tot s'afinen diferent! Són com llengües diferents que s'han creat.

Joan Garriga Foto: Juan Miguel Morales

Amb La Troba Kung-Fú deies que 'Catalunya serà sardanista, galàctica i rumbera o no serà'. Què hi afegiries en aquesta nova etapa?

Evidentment era una broma i Catalunya serà el que voldrà [riu]. Encara em falta perspectiva per veure què serà **Joan Garriga i El Mariatxi Galàctic**. Ja ho diran els experts. A mi sempre m'han sortit melodies d'inspiració diversa, escolto molta música popular d'arreu del món i, a partir d'aquí, faig les cançons.

Sempre amb la presència de Marià Roch, que ja és com la d'un germà musical.

Amb el Marià vam començar a **Dusminguet**, just abans de gravar el primer disc, *Vafalungo* (Chewaka, 1998). Després, quan ell va arrencar amb **Jarabe de Palo**, ens va deixar fins que va morir Carlos Riolta. Llavors va venir a donar un cop de mà per gravar el tercer àlbum, *Go!* (Virgin, 2003). Amb **La Troba Kung-Fú** vam fer conjuntament les produccions. La primera persona que escoltava les meves cançons era ell. La postproducció i com sonen els meus treballs tenen a veure tant amb mi com amb ell.